

Tydligt upptrampade stigar

Lars-Erik Wahlberg och Fredrik Vestergård på Härnösands konsthall

Just nu är det två ganska trevliga men inte särskilt tankeväckande utställningar som tar plats på konsthallen i Härnösand. Fredrik Vestergård ställer ut i den stora övervåningen och Lars-Erik Wahlberg visar sina verk i det lilla galleriet på bottenplan. Vestergårds alster är typisk foajékonst av den mer snajdiga sorten. Så som också gärna kan ägas av antingen institutioner eller människor som har ganska mycket pengar och flott smak. Den här typen av konst tenderar att sälja, vilken kan anses smart. Kanske för att den inte kräver nånting av betraktaren och gör sig bra på kontor och över dyra soffor. Landstinget och kommunen kommer säkert köpa.

Själv har jag lite svårt för konst som inte verkar säga eller utmana någonting utan mest är dekorativ. Men det kan vara skönt att se något lättare emellanåt när raden av dystra socialrealistiska reportage som hängs på konsthallarna blivit för lång. Det märks väl att Wahlberg är utbildad inredningsarkitekt för allt är så väl avvägt. Balansen mellan verken och de vita ytorna runt dem är perfekt. Hängningen och ljussättningen går absolut inte att klaga på. Bäst tycker jag om de kulörta lysrör som möter betraktaren direkt i andra våningens entré. De pastelliga färgerna gör en glad och det känns lite storstadsaktigt med allt neon. Men är de inte lite väl lika Dan Flavins lysrörsskulpturer? Googla själv och gör din egen bedömning om det rör sig om plagiat eller ej.

Lustigt nog ger sig även Lars-Erik Wahlberg in på ett revir som sedan länge varit inpinkat av en konstnärskollega. Jag tänker på Jan Stenmarks typiska vintagecollage med påklitrade ironiska budskap. Wahlbergs bilder är snarlika men mindre humoristiska och ännu mer cyniska. Verken har titlar som *Toppen brabra finfint etc*, *Lyckan kommer* och *Älskling* vilket kontrasterar mot de galna kollagen. I många av bilderna har han målat över 50-talspersonernas ögon med vit eller röd färg vilket ger ett något satanistiskt uttryck. Titeln på hans utställning, *Allt är bra*, kan ses som en ytterligare sarkasm eller som ett angrepp på kvalitetsbegreppet. Om allt är bra är ingenting dåligt och recensenten kan lika gärna stämpla ut. Jag hoppas det är så Wahlberg menar, det vore uppfriskande.

Text och foto: Alveola Ämting

Volym 2017-05-06